

Arrest

nr. 145 902 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 15 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2014.

Gelet op het arrest nr. 136.067 van 15 januari 2015 waarbij de debatten worden heropend en waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juli 2012 dienen de verzoeker, zijn ouders en zijn minderjarige zus, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 21 januari 2013. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld, is inmiddels door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 142.627 van 1 april 2015.

Op 21 januari 2013 wordt aan de verzoeker tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Op 1 maart 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde), tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

Zij werden aan de verzoeker gezamenlijk en onder de vorm van een bijlage 13sexies (oud model), ter kennis gebracht op 14 maart 2014.

De eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van M. V. Attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

In toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 21/01/2013 en betekend op 28/01/2013.”

De tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod voor de duur van drie jaar, is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar in de volgende gevallen:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 21/01/2013 en betekend op 28/01/2013.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat in elk geval niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

Zoals vermeld onder punt 1, maken twee onderscheiden beslissingen het voorwerp uit van het onderhavige beroep, met name een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, beslissingen die op dezelfde dag werden getroffen en middels éénzelfde akte aan de verzoeker werden ter kennis gebracht.

Naar luidt van artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot verwijdering “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. In artikel 1, 8°, van die wet wordt het inreisverbod gedefinieerd als “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*”.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Vermits in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is “*die kan samengaan*” met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, waarvan met de aanvankelijk bestreden beslissing overigens toepassing is gemaakt omdat de verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen met éénzelfde document aan de betrokkene ter kennis te brengen.

De beslissing houdende inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De gebeurlijke onwettigheid van het thans bestreden inreisverbod is dan ook zonder gevolgen voor de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien twee onderscheiden beslissingen voorliggen, wordt het onderzoek van het enige middel opgesplitst.

3.2. Onderzoek wat het bevel om het grondebied te verlaten van 1 maart 2013 betreft

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In het eerste middelonderdeel, dat mede gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, verschaft de verzoeker de volgende toelichtingen:

“4.1. Dat verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Dat verzoekende partij, samen met zijn ouders, een aanvraag tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Dat ondanks het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing heeft genomen, deze beslissing nog niet definitief is, gelet op het ingestelde annulatieberoep.

Dat de kans bestaat dat aan verzoekende partij op die grond een verblijfsrecht zal worden toegekend.

4.3.

Dat daarnaast dient gewezen te worden op de persoonlijke situatie van verzoekende partij alhier.

Dat verzoekende partij reeds sinds begin 2010 in België verblijft, aldus ruim drie jaar. Dat verzoekende partij gedurende deze jaren vele inspanningen heeft verricht teneinde zich alhier te integreren.

Dat verzoekende partij een sociaal netwerk heeft opgebouwd.

Dat verzoekende partij een meisje, V., met Belgische nationaliteit heeft leren kennen. Dat verzoekende partij reeds tien maanden een relatie heeft met V.

Dat zij samen hun leven alhier wensen op te bouwen. Dat V. op oprechte wijze van deze wil getuigt in een brief (stuk 3).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met deze persoonlijke omstandigheden vooraleer zij een bevel om het grondgebied te verlaten mét inreisverbod hebben afgeleverd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de Vreemdelingenwet nochtans met dergelijke omstandigheden dient rekening te houden, aangezien uitdrukkelijk vermeld staat: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus bij iedere beslissing rekening dient te houden met internationale verdragen, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en in casu artikel 8 van die verdrag.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu deze persoonlijke omstandigheid heeft genegeerd.

Dat in de bestreden beslissing zelf alle nodige overwegingen dienen te staan, zodat verzoekende partij kan begrijpen op welke manier de Dienst Vreemdelingenzaken tot de bestreden beslissing is kunnen komen. Dat door op geen enkele wijze te argumenteren omtrent voornoemde persoonlijke omstandigheden, artikel 8 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken minstens de formele motiveringsplicht schendt door de persoonlijke situatie in hoofde van verzoekende partij - en zijn partner - niet in overweging te nemen."

3.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in de aanhef van het enige middel een schending aanhaalt van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat hij bij zijn uiteenzetting van de grieven ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, nergens verduidelijkt op welke wijze deze beslissing dit wetsartikel zou schenden.

De aangevoerde schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet is op dit punt dan ook onontvankelijk.

3.2.2. De verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, meer bepaald zijn relatie met een Belgisch meisje en zijn in België uitgebouwde sociaal netwerk gedurende de drie jaar dat hij alhier verblijft. De verzoeker verwijt de gemachtigde hieromtrent geen overwegingen in de eerste bestreden beslissing te hebben opgenomen en wijst er op dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet nochtans bepaald dat 'onverminderd meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag' een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven zodat er in elk geval rekening diende te worden gehouden met artikel 8 van het EVRM. Door niet te argumenteren omtrent de voornoemde persoonlijke omstandigheden, zou artikel 8 van het EVRM dreigen geschonden te worden.

Aldus blijkt dat de verzoeker de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 linkt aan de tevens aangevoerde schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze schendingen worden dan ook tezamen onderzocht.

3.2.3. De Raad wijst er op dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)".

In casu verwijst de bestreden beslissing duidelijk naar de toepasselijke rechtsgrond, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en bevat zij tevens de feitelijke vaststellingen die de beslissing gronden, met name dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Er wordt, in toepassing van artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet, aan de verzoeker een termijn van 7 dagen voor vrijwillig vertrek gegeven op grond van de vaststelling dat hij nagelaten heeft binnen de hem toegekende termijn gevolg te geven aan het op 21 januari 2013 afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 28 januari 2012.

De eerste bestreden beslissing is aldus gemotiveerd in feite en in rechte. De vaststellingen die deze beslissing gronden, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoeker ook niet weerlegd. De verzoeker toont niet aan dat artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet niet van toepassing is op zijn situatie. Waar hij stelt dat hij een beroep heeft ingediend tegen de negatieve beslissing inzake de door hem samen met zijn ouders ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zodat er nog een kans bestaat dat er op die grond een verblijfsrecht zal worden toegekend, wijst de Raad er op uit de

voorliggende gegevens blijkt dat de bedoelde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorafgaand aan het bestreden bevel en op 21 januari 2013 onontvankelijk werd verklaard door het bevoegde bestuur.

Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvragers. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent hen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de aanvragers maatregelen worden genomen die tot doel hebben hun illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van betrokkenen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoeker en zijn gezinsleden in het kader van hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoeker en zijn gezinsleden.

Zolang de beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet wordt vernietigd, dient zij bovendien te worden geacht overeenkomstig de wet te zijn genomen (RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). De wetgever heeft ook niet bepaald dat een beroep tegen een dergelijke beslissing een schorsende werking heeft. Verzoekers beschouwingen inzake het feit dat de eerste bestreden beslissing werd genomen terwijl er nog een beroep hangende was bij de Raad zijn daarom niet dienstig.

De verzoeker weerlegt met zijn betoog derhalve geenszins dat hij op het ogenblik van het bestreden bevel de termijn bepaald in artikel 6 van de vreemdelingenwet heeft overschreden en dat hij zich in het in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde geval bevindt.

De vaststelling van de gemachtigde diengaande is dan ook pertinent.

3.2.4. De Raad dient er dan ook op te wijzen dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet op duidelijke wijze bepaalt dat in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven. Dit wijst op een gebonden bevoegdheid van de gemachtigde ter zake. Deze gebonden bevoegdheid kan, zoals de verzoeker aangeeft, evenwel worden doorbroken wanneer meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag van toepassing zijn. Wanneer echter geen dergelijke 'meer voordelige bepalingen' van toepassing zijn, kan van de gemachtigde gelet op zijn gebonden bevoegdheid ter zake echter geen verregaandere uitdrukkelijke motivering worden verwacht dan de verwijzing naar de desbetreffende specifieke wettelijke bepaling en de vaststelling dat de betrokkene zich in het geval van deze specifieke bepaling bevindt. De verzoeker toont alleszins niet aan op grond van welke bepaling alsnog een uitdrukkelijke motiveringsplicht zou worden opgelegd die verder reikt dan de pertinente vaststelling dat de verzoeker onder het bij artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalde geval valt.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat in zijn geval meer voordelige internationale bepalingen van toepassing zijn. De verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM en stelt in de eerste plaats een beschermenswaardige relatie te hebben met de Belgische V. Diengaande voegt de verzoeker bij het verzoekschrift een uitgetypte brief die deze V. zou hebben geschreven. In de tweede plaats haalt de verzoeker een integratie en een sociaal netwerk in België aan.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.2.6. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden (RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)).

De Raad stelt echter vast dat de verzoeker zich enerzijds beperkt tot de loutere bewering een sociaal netwerk in België te hebben opgebouwd en alhier te zijn geïntegreerd en anderzijds tot de enkele bewering gedurende 10 maanden een relatie te hebben met de Belgische V.. Wat dit laatste betreft, voegt de verzoeker weliswaar een getypte brief bij het verzoekschrift, waarop onderaan de naam V. wordt vermeld, doch er dient te worden vastgesteld dat deze 'brief' niet is gedateerd noch is ondertekend. Bovendien wordt enkel een voornaam vermeld en geen familienaam van de vermeende V., zodat de identiteit van deze persoon onmogelijk te achterhalen is. Ook in het administratief dossier bevindt zich geen enkel stuk dat een indicatie kan zijn van voormelde relatie. De niet ondertekende brief die de verzoeker thans bijbrengt maakt dan ook hoegenaamd geen begin van bewijs uit van de beweerdde relatie die de verzoeker zou hebben met ene V.. Er wordt *in casu* dus geen effectieve relatie aangetoond, de enkele bewering dienaangaande volstaat niet.

De verzoeker legt zodoende geen enkel concreet bewijs voor van het feit dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw en nog minder legt hij concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er sprake is van een relatie die de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan genieten.

Het summiere betoog van de verzoeker omtrent zijn 'sociaal netwerk' en zijn integratie in België laat de Raad evenmin toe vast te stellen dat de verzoeker een privéleven ontwikkeld heeft in België dat valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. *In casu*, kan de gemachtigde van de staatssecretaris echter niet verweten

worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan niet blijkt dat zij wijzen op een situatie waarin artikel 8 van het EVRM van toepassing is.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat artikel 8 van het EVRM op zijn situatie van toepassing is. Bijgevolg kan de verzoeker van de gemachtigde hieromtrent, mede gelet op het gebrek aan discretionaire bevoegdheid ter zake, geen verdere motivering verwachten.

3.2.7. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin kan een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond wat de eerste bestreden beslissing betreft.

3.3. Onderzoek wat het inreisverbod van 1 maart 2013 betreft

In een tweede middelonderdeel, gericht tegen de beslissing van 1 maart 2013 waarbij een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, verschaft de verzoeker de volgende toelichtingen:

“4.4.

Dat aangaande het inreisverbod van drie jaar dat aan verzoekende partij wordt opgelegd dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21/01/2013 (betekend op 28/01/2013), aangezien enerzijds tegen deze beslissing hoger beroep werd aangetekend en verzoekende partij het resultaat van de procedure alhier wenste af te wachten en anderzijds omwille van de persoonlijke situatie van verzoekende partij zoals onder punt 4.3. aangehaald werd.

Dat de persoonlijke situatie van verzoekende partij, het hebben van een relatie met een meisje van Belgische nationaliteit, een specifieke omstandigheid uitmaakt waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod, zijnde drie jaar, het geenszins volstaat te verwijzen naar een eerdere beslissing tot verwijdering die niet uitgevoerd werd.

Dat de duurtijd van drie jaar de maximale termijn is die kan opgelegd worden overeenkomstig artikel 74/11, §1, lid 1 van de vreemdelingenwet, doch dat het geenszins kan aanvaard worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken steeds automatisch de maximale termijn oplegt.

Dat artikel 74/11, §1, lid 1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat 'de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval'.

Dat de keuze voor het opleggen van de maximale termijn van drie jaar aldus dient gemotiveerd te worden. Dat een verwijzing naar één van de gevallen voorzien in artikel 74/11 onvoldoende is.

Dat de opgesomde gevallen in artikel 74/11, §1, lid 2 van de vreemdelingenwet er enkel toe kan leiden dat een inreisverbod (rekening houdende met de specifieke omstandigheden van elk geval) opgelegd worden, doch dat dit geenszins volstaat om onmiddellijk, zonder enige verdere motivering de maximale termijn van drie jaar op te leggen.

Dat het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar een onredelijke maatregel is, gelet op het feit dat verzoekende partij een relatie heeft met een Belgisch meisje.

Dat het voor verzoekende partij dan ook geenszins duidelijk is waarom hem een inreisverbod van de maximale duurtijd van drie jaar wordt opgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw de formele motiveringsplicht schendt.

4.5.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.”

De verweerder repliceert dienaangaande in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekende partij maakt niet duidelijk om welke redenen de gegeven motivering niet zou volstaan om haar de sanctie van het inreisverbod met een maximumduur op te leggen. De loutere verklaring in die zin kan niet volstaan om aan te tonen dat verwerende partij op een kennelijk onredelijk wijze tot haar beoordeling is gekomen. De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, waarbij louter wordt bepaald dat zij rekening dient te houden met de concrete omstandigheden van elke zaak. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was — artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 vormt de omzetting van de Europese regelgeving - om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen. Gezien verzoekende partij geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.”

Ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing voert de verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. In verwijzing naar het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, betoogt de verzoeker dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waarom in zijn geval bij het bestreden inreisverbod de maximale geldingstermijn van drie jaar wordt opgelegd. De verzoeker verduidelijkt dat de in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen er enkel toe kunnen leiden dat een inreisverbod wordt opgelegd, doch dat dit geenszins volstaat om zonder enige verdere motivering de maximale termijn van drie jaar op te leggen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Het thans bestreden inreisverbod is getroffen in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod, zoals de verzoeker pertinent opmerkt, vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar in de volgende gevallen:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 21/01/2013 en betekend op 28/01/2013."

Aldus wordt aan de verzoeker een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldoen door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 21 januari 2013 en betekend op 28 januari 2013.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar. Reeds de het gehanteerde bewoordingen "*maximum drie jaar*" blijkt dat de gemachtigde de termijn van het inreisverbod kan moduleren en dat hij ter zake over een appreciatiebevoegdheid beschikt om een termijn van minder dan drie jaar te bepalen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Waar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De gemachtigde heeft omtrent de geldingstermijn van het op te leggen inreisverbod een appreciatiebevoegdheid in die zin dat, wanneer hij vaststelt dat de betrokkene onder één van de in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet valt, hij een termijn kan opleggen die minder doch niet meer dan drie jaar bedraagt. Een specifieke motivering is dan ook vereist om een inreisverbod te treffen waarbij de wettelijke maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

In casu wordt echter op geen enkele wijze gemotiveerd waarom de gemachtigde er in verzoekers geval voor opteert om een inreisverbod met de wettelijk bepaalde maximumduur van drie jaar op te leggen. De enkele vaststelling dat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet de specifieke omstandigheden van verzoekers geval in rekening heeft genomen bij het bepalen van de duur van het aan hem opgelegd inreisverbod.

Waar de verweerder er in de nota met opmerkingen op wijst dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een inreisverbod met de in dit geval wettelijk voorziene maximumduur op te leggen, merkt de Raad op dat een dergelijke discretionaire bevoegdheid noodzakelijkerwijze en als garantie tegen willekeur een uitdrukkelijke motiveringsplicht impliceert. Uit de door de gemachtigde gehanteerde bewoordingen blijkt echter ook dat de gemachtigde op automatische wijze uit de weigering van de verzoeker om aan de terugkeerverplichting te voldoen (door geen gevolg te geven aan het voornoemde bevel) afleidde dat hem een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar moet worden opgelegd. Van enig individueel onderzoek waarbij rekening gehouden wordt met “*alle omstandigheden eigen aan het geval*” ter zake is echter geen spoor.

Aangezien niet blijkt dat het bestuur dienaangaande een afweging heeft gemaakt, kan de Raad zijn marginale toetsing omtrent de redelijkheid van een dergelijk inreisverbod van drie jaar niet uitoefenen zonder zich meteen in de plaats van het bestuur te stellen, hetgeen echter niet tot de annulatiebevoegdheid van de Raad behoort. In tegenstelling tot hetgeen de verweerder in de nota met opmerkingen laat uitschijnen, staat het dan ook niet aan de verzoeker om elementen aan te brengen die aantonen dat de wettelijke maximumtermijn in zijn geval niet mag worden opgelegd (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat *in casu* op quasi automatische wijze een inreisverbod voor de wettelijke maximumduur van drie jaar werd opgelegd, zonder uiteenzetting van de redenen die in het specifieke geval van de verzoeker deze wettelijke maximumduur van het inreisverbod verantwoorden. De tweede bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd wat het bepalen van de termijn van het inreisverbod betreft.

De Raad stelt dan ook de schending vast van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Hoewel het niet betwist is dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting hem opgelegd bij bevel van 21 januari 2013 en in dergelijk geval in principe een verplichting geldt om een inreisverbod op te leggen, dient te worden opgemerkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod gelet op de aard van deze maatregel en gelet op het bepaalde in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet niet kan worden afgesplitst van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelve. De tweede bestreden beslissing dient dan ook in zijn geheel te worden vernietigd. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen dringt zich niet op.

3.4. Hoewel het bestreden inreisverbod dient te worden vernietigd, heeft deze vernietiging zoals *supra* gesteld geen implicaties voor de wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is wat deze beslissing betreft ongegrond, zodat het beroep op dit punt dient te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2013 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE